

Sygn. akt: III 1796/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Szymon Stępień

Protokolant: sekr.sąd. Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki akcyjnej w W.

przeciwko B. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. C. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki akcyjnej w W. kwotę 53.699,21 zł (pięćdziesiąt trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia jeden groszy);

II. zasądza od pozwanej B. C. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki akcyjnej w W. kwotę 6.072 zł (sześć tysięcy siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1796/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 lutego 2020 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 15 lipca 2019 roku powód (...) Bank (...) Spółka akcyjna w W. zażądał zasądzenia od pozwanej B. C. na swoją rzecz kwoty 53.699,21 złotych z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że strony zawarły umowę kredytu, która została wypowiedziana przez powoda. Wskazał, że pozwana nie spłaciła kredytu w wysokości 52.161,82 złotych z tytułu należności głównej oraz 1.537,39 złotych tytułem odsetek umownych.

Nakazem zapłaty z dnia 8 sierpnia 2019 roku, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwana sprzeciwiła się, co doprowadziło do utraty mocy przez nakaz zapłaty. Zażądała również rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 listopada 2015 roku powód (...) Bank (...) Spółka akcyjna w W. zawarł z pozwaną B. C. umowę kredytu nr (...) (...) W ramach tej umowy bank przeniósł na pozwaną kwotę 159.251,39 złotych, zaś pozwana zobowiązała się do spłaty

tej kwoty wraz z odsetkami w wysokości zmiennej stanowiącej stopę WIBOR powiększoną o 5,70 pkt procentowego w skali roku w 48 równych ratach miesięcznych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa, k. 32-34;

Pismem z dnia 1 lutego 2019 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.900,94 złotych tytułem wymagalnego kapitału i odsetek oraz 100 złotych tytułem niespłaconych opłat i prowizji w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Kwoty tej pozwana nie zapłaciła. Pismem z dnia 25 marca 2019 roku powód złożył pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Pismem z 17 czerwca 2019 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 53.699,21 złotych w terminie do 24 czerwca 2019 roku.

Dowód:

- historia rachunku bankowego, k. 40-94;
- pismo z dnia 1 lutego 2019 roku, k. 95-98;
- wypowiedzenie, k. 99-104;
- pismo z dnia 17 czerwca 2019 roku, k. 105;

Dnia 2 lipca 2019 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził zobowiązanie pozwanej w wysokości 53.699,21 złotych, w tym 52.161,82 złotych z tytułu należności głównej i 1.537,39 złotych tytułem opłat i prowizji.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku, k. 35;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 2357 ze zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Mając na uwadze uregulowanie, o którym mowa w art. 6 k.c. powód winien był wykazać zawarcie umowy kredytu między stronami oraz wysokość zobowiązania pozwanej z tego tytułu. Zwalczająca to żądanie pozwana winna zaś wykazać, że zobowiązanie takie wykonała.

W ocenie sądu powód wykazał powyższe okoliczności. Z przedstawionej przez niego umowy nr (...) z dnia 24 listopada 2015 roku wynika, że strony zawarły umowę kredytu. Na jej podstawie powód oddał pozwanej do dyspozycji kwotę 159.251,39 złotych, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wraz z odsetkami w 48 miesięcznych ratach, począwszy od dnia zawarcia umowy. Powód wykazał również, że dnia 1 lutego 2019 roku pozwana popadła w opóźnienie w spłacie należności i wezwał ją do spełnienia świadczenia zaległego, zaś ostatecznie dnia 25 marca 2019 roku wypowiedział umowę, stawiając pozostałą część zobowiązania pozwanej w stan natychmiastowej wymagalności. W ocenie sądu okoliczność ta nie miała decydującego znaczenia, bowiem z treści umowy wynika 48-miesięczny okres kredytowania, a zatem pozwana winna była spełnić całe swoje świadczenie do 24 listopada 2019 roku. W takiej sytuacji w dniu

zamknięcia rozprawy zobowiązanie pozwanej do spłaty całej wysokości kredytu wraz z odsetkami upływałoby z dniem 24 listopada 2019 roku, niezależnie od skuteczności wypowiedzenia umowy.

W toku procesu pozwana wniosła sprzeciw. Wprawdzie oświadczyła, że zaprzecza faktom wskazanym przez powoda, jednak nie wskazała, jakim faktem przeczy. W takim stanie rzeczy sąd oparł się wyłącznie na okolicznościach kreujących zobowiązanie pozwanej, które zostały przez powoda wykazane. Pozwana nie dowiodła zaś, by spełniła swoje świadczenie, a zgodnie z treścią art. 6 k.c. taki obowiązek na niej spoczywał.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 53.699,21 złotych, na którą składały się: 52.161,82 złotych tytułem niespłaconej należności głównej oraz 1.537,39 złotych tytułem niespłaconych odsetek umownych. W takim stanie rzeczy orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przyjmując że powód wygrał proces w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 672 złotych oraz koszt zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.